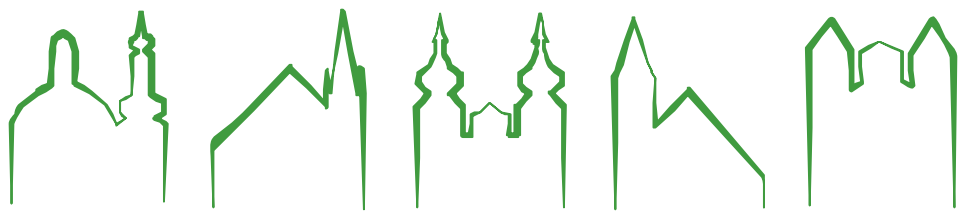

Život farností Znojma

2/2022

Ročník XXXII | Cena 14 Kč

Pasov – město řek a zvonů

„A jo, děcka, budou se lít zvony. Teďka ve středu,“ povídá Ondra na konci dlouhého hovoru v sobotu 9. dubna, kdy už jsme po telefonu probrali skoro všechno a došlo na loučení.

„Aha, super, zvony. ... Cože, ZVONY????!!!“

„Jo. Dostali jsme pozvání, zda tam nechceme někdo z farnosti jet. Zvažuju to...“

„Jé, to by se nám líbilo... Ty bys nás vzal?“

„No jasně, to by bylo fajn. Tak přemýšlejte. A ozvěte se.“

Přemýšlíme. Lukáš chodí po obýváku jak tygr v kleci z jednoho konce na druhý. Není to marnivost? Přes 250 km tam a to samé zpátky, jen kvůli chvilce ve zvonářské dílně? Té nafty, a co na to planeta? Nakonec mu to ulehčím. Vždycky jsme to přece chtěli vidět. A kdy jindy být u toho, než když se líjí zvony pro farnost, ve které jsme vyrostli, kde jsme měli svatbu a kde máme rodinu, přátele a známé i po těch dvaceti letech, co už nežijeme ve Znojmě.

Tak tedy jedeme. Je středa Svatého týdne, 13. dubna 2022, asi... (zaostřuji na hodiny v autě) půl šesté ráno. Lazárkovi (středja Pavel, Ondra a Vašek) už vyrazili. My Pospíchalovi a Vyhnálkovi (tatínek Prokop, Lukáš a já) je ale doženeme! ... Prozradím vám to – nedohnali :-)) Byli tam prostě dřív, ale jak se ukázalo, vůbec to nevodilo.

Zvonářská dílna pana Pernerera sídlí v bavorském historickém městě Pasově, které se rozkládá na soutoku tří řek – Dunaje, Innu a Ilzu. Malebné středověké uličky, spousta kostelů, mariánské poutní místo nad městem a na protější straně všech těch řek obrovský hrad, který nabízí úžasné výhledy. Ale kvůli tomu jsme sem neprijeli. Míříme rovnou do dílny. Dvůr je plný zvonů. Malých, velkých, některé jsou prasklé –

Z OBSAHU:

Bířmování opět ve Znojmě
Příběh louckých premonstrátů

Rozhovor s tvůrkyní Hudebníčku pro nejmenší děti

Vlastní odlévání zvonů trvá jen několik minut. Intenzita prožitku je ale mimořádná. Snímek zachycuje okamžik, kdy formy zvonů Marie a Josef zasypané v zemi byly zaplněny roztaveným kovem a z jejich průduchů unikají hořlavé odpadní plyny. | Foto Lukáš Vyhnálek

ty jsou tu na léčení. Taky je tu zvonkohra. Odhodlaně si za ni sedám, má přece klávesy trochu jako klavír, to nějak půjde. No, ani moc ne, není vůbec snadné se v dřevěných páčkách vyznat. Ale hezké to je i tak.

A už přichází pan Rudolf Perner, majitel dílny, zatím poslední v dlouhé řadě pradědů, dědů a otců tohoto starobylého zvonářského rodu. (Jak nám potom prozradí, další generace už vstupuje do dospělosti, ale nechává jí zatím prostor pro svobodné rozhodnutí, jakou cestou se v životě vydá... to tedy všechna čest za takový rodičovský přístup.) Asi vypadáme nedočkavě, tak nám pan Perner vysvětluje, že to ještě chvíli potrvá, zvonovina pořád nemá tu správnou teplotu. Nevadí, máme přece celý den! Nakoukneme do dílny a pak přijímáme pozvání na kávu a čaj. Žádná asistentka, vodu dává vařit pan šéf osobně a pak si s námi sedá ke stolu a povídáme si.

I když se čekání nakonec protáhlo na více jak dvě hodiny (přesně vám ani neřeknu), nenudili jsme se ani na okamžik. Pan

Perner má za ta léta neuvěřitelnou zásobu neuvěřitelných příběhů. Počínaje pohnutou historií jeho rodiny – jeho dědeček s rodinou musel v rámci poválečného odsunu Němců odejít z Českých Budějovic a v Pasově začínali vlastně znovu od začátku. Dědečkovi bylo tehdy 74 let, a protože rodiče pana Pernerera brzy zemřeli, s babičkou ho vychoval. Rodinnou dílnu pan Perner převzal, když mu bylo dvacet. Skoro z toho mrazí. Stejně jako když vytahuje dvě téměř identické fotky tří generací – děda, táta a malý chlapec u obrovského zvonu. Akorát že ty fotky jsou od sebe třeba třicet let a generace jsou o jednu posunuté. „Asi taková vaše tradice, fotit se u zvonu, že?“ smějeme se. A pan Perner se směje s námi. Je to člověk, u kterého máte pocit, že ho znáte odjakživa. Sálá z něj energie a oddanost práci, kterou dělá. Srdečnost, pokora a odhodlání. I když to zvonářské dílny nemají v dnešní nejisté a sekularizované době snadné, věřím, že jemu se bude dařit vždycky, protože to myslí a dělá naplno a doopravdy.

333 slov

otce Jindřicha Bartoše

Zapojení celého člověka do vztahu s Bohem

Biblická Boží přikázání někdy také spojujeme s přirozeným zákonem. Skutečně z lidské přirozenosti vycházejí a mají ji také zdokonalovat a povyšovat do jiné sféry.

To platí také o tom nejstručnějším: Miluj Boha celou svou myslí, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou silou. A bližního jako sám sebe.

Toto čtveré rozdělení: myslí, srdcem, duší a silou není jen zdůraznění věci hromaděním slovních synonym, ale můžeme to také vidět jako odezvu dnes přirozeně rozlišovaných jednotlivých sfér lidské osobnosti, které mají i své zažité označení.

Za základní považujeme IQ (inteligentní kvocient), to je schopnost logického uvažování, rozvoj rozumu, myslí, paměti. Ježíš, který učí, a žasnou nad jeho chápavostí. Tajemství víry potřebují stále hledat nová vyjádření pro porozumění. ...celou svou myslí. Víra musí být také rozumu, má potřebu rozumového zdůvodnění, i praxe života z víry musí být rozumná.

Jsou ale i další sféry života: EQ (emocionální kvocient), to jsou emoce. Naše nejčastější společenské otázky bývají: Jak se máš, jak se cítíš? Spíše než: O čem přemýšlíš? To, co člověka vnitřně popohání, je pocit štěstí. První učedníci se Ježíše neptají: Mistře, co učíš, ale Mistře, kde bydlíš? Ježíš se raduje a pláče a prožívá strach i hněv. ...celým svým srdcem. Ve víře čekáme a také potřebujeme zážitek, to nás přesvědčuje i tam, kde rozumová logika evangelia je jiná, než ta zažitá společenská.

Je také SQ (spirituální kvocient), to jak se člověk umí povznést do jiného světa, nebo ponořit do jakési hloubky nitra, jak rozumí poezii, metaforám, přirovnáním, umění. Ježíš se tak modlil, že mu jednou řekli: Mistře, nauč nás také tak se modlit. Prožíval mystické chvíle na hoře Proměnění i na hoře Olivové. ...celou svou duší. Víra potřebuje ztišení, soustředění ve významu hledání duchovního středu svého nitra, kde přebývá Bůh jinak, než ve vnějším světě.

A také FQ (fyzický kvocient) to je tělesná forma, zdatnost, síla, zručnost a šikovnost. Ježíš dokázal vydržet tělesný půst, únavu práce a cestování, tělesný trest bičování a nesení kříže. ...celou svou silou. K hlásání evangelia je také přirozeně potřeba tělesné a duševní zdraví, některé práce vyžadují fyzickou sílu.

Všechny tyto sféry lidské existence mají být zapojeny do vztahu s Bohem.

No, u příběhů rodinných ještě jakž takž tu němčinu stíhám. Pak ale dojde na příběhy technické. Povím vám jedno – ty zvony, to je alchymie. Pokud vás zajímají motory, kterými jsou zvony poháněny, magnety, stejnosměrné proudy, frekvence věží a spektrální analýza (!), poptejte se na to ostatních členů výpravy. Na rozdíl ode mě tomu myslím rozuměli.

...
Jestli někomu připadá, že ten článek schválně natahuji, tak ano, je to tak. Jak jinak mám takhle na papíře přiblížit to, že na ten Okamžik samotného lití zvonů, který trvá opravdu chvíličku, se prostě čeká. A není to čekání prázdné, ale čekání, které má smysl. Je to příprava. Všichni jsme se potom shodli, že by to nebylo ono, kdybychom přijeli a šup šup, hned by se lilo. Takhle jsme se zklidnili, naladili, nasáli atmosféru i vůni. Všechno si pořádně prohlédli a na všechno se vyptali.

Ale dobře tedy – přicházíme konečně do dílny. Dozvídáme se, že se dnes budou lit naše dva menší zvony – Panna Maria a Svatý Josef. Ten největší, zvon Vzkříšení, bude mít jiný termín, protože je zastavěný formami zvonů, které se musí odlít před ním. Formy jsou omotané látkami a vypadají jako velikánské hrušky, jedna jako druhá. I sám pan Perner musí chvíli přemýšlet, která že je ta naše. Takže se jen tak pro radost (a pro jistotu) vyfotíme u všech :-)

Jinak už je ale všechno nachystané. V menší peci (která je vlastně docela obrovská) se taví zvonovina. Od kotle po podlaže vedou z cihel udělané kanálky k formám zvonů, které jsou celé zakopané v zemi, vykukují z nich jen takové čepičky se zátkami z hliníku. Kanálky jsou plné řevavých uhlíků, aby se zahřály a zvonovina v nich příliš rychle nechladla (jako když vám v restauraci dají jídlo na přehřátý talíř). Kolem toho všeho pilně pracují dělníci, na jejichž tvářích i rukou je poznat, jak namáhavé řemeslo to je. Zvony přichází na svět v prachu, popelu, žáru a kouři, zároveň ale cesta, kterou poteče zvonovina, musí být čistá – tak čistá, že se dokonce vysává vysavačem. I samotná zvonovina se čistí – obrovskou naběračkou, která vypadá jako zvětšenina té kuchyňské na vybírání noků, se z tekuté rozžhavené hmoty odstraňuje struska. V této chvíli je zvonařina řemeslo nejen namáhavé, ale i nebezpečné. Dělníci na sobě mají žáruvzdorné obleky, helmy se štítem a azbestové rukavice.

Pan Perner dává pokyn k vypnutí plamene pod kotlem a k zavření dveří a oken do dílny. Najednou je tu hluboké ticho, opravdu jako v kostele. A do toho ticha zaznívá naše modlitba – Otče náš, Zdrávas a ještě přímluva k Panně Marii a svatému Josefovi – jsou to „jejich“ zvony, nesou jejich jména, tak je prosíme, aby se vše podařilo.

Ani jsem to nečekala, ale ta krátká chvíle samotného odlévání je opravdu silná. Je

to posvátný obřad, rituál. Kotel se nahne a zlaté zářící roztavená zvonovina teče kanálky k formám zvonů ponořeným do země. Cestou šplouchá jako potůček někde v lese a drobounké kapičky, které z ní odletují, vypadají jako jiskry ohně, ale ve skutečnosti je to rozžhavený kov. Kolem je teplo a zvláštní vůně. Pan Perner udílí pevným hlasem pokyny a dělníci jako sehraný tým chirurgů na sále vytahují zátky, nahrnují dřevěné uhlí a ucpávají kanálky tam, kde už je hotovo.

A do toho všeho se přes řeku velebně rozezní nedaleké pasovské zvony. Poledne. Zanedlouho budou takhle znít i ty naše. Bohu díky! Do tohoto okamžiku se sbíhají dlouhé měsíce úsilí a péče těch, kteří vše promýšleli, připravovali reliéfy, vytvářeli formy, darovali tu obrovskou spoustu peněz a starali se, aby se to podařilo. Velké díky jim všem!

Schnoucí formy zvonů připomínající kokony. Ta vlevo patří zvonu Vzkříšení.

A to už je skoro všechno. Co jsem si odnesla? Kostelní zvon je krásný, čistý a uslechtilý, ale vzniká v hliněném prachu, v potu tváře a obrovské námaze. Záleží na každém úkonu, všechno je potřeba provést pečlivě, nic se nesmí odbýt nebo ošidit. Člověk pro to musí udělat všechno, ale tak úplně to v rukou stejně nemá. Když se zvon podaří, je to vlastně dar. A jak to dopadlo, se neví hned. Musí se na to počkat. Teprve za týden se zvon opatrně vyzvedne ze země, hliněná forma se otluče a my vidíme zvon v plné kráse. Jestli vám to všechno připomíná něco z lidského života, tak ano, mně taky :-)

Těším se, až uvidím a uslyším tři zvony v plné kráse v kostele svatého Kříže ve Znojme. A z celého srdce děkuji, že jsem mohla být u toho.

Pavla Vyhánková

Po pěti letech opět biřmování ve Znojmě

V sobotu 4. června 2022 byla v kostele sv. Mikuláše velká sláva. Téměř padesát biřmovanců ze Znojma i okolí tam totiž přijalo svátost biřmování prostřednictvím brněnského biskupa Vojtěcha, který do našich farností zavítal po pěti letech. Všichni biřmovanci se na tuto slavnost poctivě připravovali na pravidelných setkáních, kde se vedle výuky katechismu aktivně zapojovali do diskusí na probíraná témata, učili se společně modlit, zpívat chvály, „zacházet“ s biblí, zúčastňovali se adorací, křížové cesty, Taize atd. To vše pod laskavým vedením děkana Jindřicha a kněží Jaroslava, Ladislava, Jaroslava, Marka a Jindřicha, za což jim patří velké Pán Bůh zaplat! Covidem zaviněné přerušování v loňském roce mělo za následek, že celá příprava trvala prakticky skoro dva roky, tudíž se dá tvrdit, že byli všichni řádně proškoleni. Snad proto také otec biskup za všechny biřmované důkladně prozkoušel pouze otce děkana.

Ve svém kázání pak biskup zdůraznil důležitost rovnováhy mezi duševní a biologickou stranou každé lidské bytosti. K té mají napomoci nabyté dary Ducha Svatého,

který byl přirovnán k tmelu či pojidle mezi Otcem a Synem, jednoduše vyjádřen jako Lásky. Při samotném udělování svátosti se biskup na chvíli zastavil u každého biřmovance a věnoval mu krátkou, ale velice osobní promluvu. Na závěr obřadu se děkan Jindřich za celou farnost dojemně rozloučil s otcem Vojtěchem a poděkoval mu za jeho dvaatřicetiletou biskupskou službu, která se završí 29. 6. tohoto roku, kdy na svátek Petra a Pavla dosavadní pomocný biskup Pavel Konzbul oficiálně převzme biskupský úřad. Necht' je nám všem pečeť darů Ducha Svatého pramenem naděje, jak si to přeje, za což se modlí a k čemuž nám žehná právě otec Vojtěch.

Dalibor

Udělování svátosti biřmování u Sv. Mikuláše. | Foto Radomír Muzikář / Člověk a víra

Fotografie z biřmování jsou dostupné na stránkách www.clovekavira.cz po zadání filtru Brněnská diecéze

Osobní zamyšlení nad přijetím svátosti biřmování

S mojí vírou a jakýmsi duchovním růstem se to má tak, že výrazně časově zaostávám za zavedenými zvyklostmi katolické církve. Pokřtěn jsem byl až ve svých 14 letech, což už je skoro věk pro přijetí svátosti biřmování. Tu jsem však přijal až po dalších 29 letech od křtu. Bylo by rouháním tvrdit, že ve mně víra zraje jako dobré víno. Pravděpodobnější vysvětlení mého opoždění je fakt, že pocházím z polokřesťanské rodiny (matka katolička, otec nevěřící). Po dohodě rodičů jsem se měl pro případný křest rozhodnout sám, až na to budu mít takřkajíc vlastní rozum. Jako adolescent jsem ho měl v tomto smyslu ovšem jen o málo více než nemluvně, ale z části veden příkladem maminky, z části osvícen Duchem svatým jsem z dále zaslechl hlas Ježíšova volání, ke kterému jsem nebyl zdá se zcela hluchý a netečný, avšak byly to teprve mé rané zkušenosti s prožíváním víry spojené více s křesťanskými tradicemi a návyky než s duchovními prožitky. V tom věku dospívání jsem se možná i styděl za to patřit do církevního společenství, abych náhodou nebyl terčem posměchu kamarádů a spolužáků v ateistickém prostředí školy či koníček, a neměl jsem odvahu být jedním z mála mimo hlavní proud. Až později, s určitými životními zkušenostmi, s příchodem vlastních dětí a jejich směřováním ke Kristu, s manželčinou náboženskou konverzí, s bližším poznáním farního společenství plného dobrosrdečných farníků a skvělých vzorů praktického křesťanského života, se

začleněním do jeho aktivit (chrámový a dětský sbor, lektorská služba, dětské programy při mši atd.) jsem se začal cítit jako plnohodnotný křesťan. Čili ne víra ve mně, nýbrž já sám jsem musel k víře dozrát. Inu, cesty víry vedou různými směry, a přestože na nich člověk šlape po svých, může si být jist, že je mu Bůh stále na blízku.

Křestní jméno František podle sv. Františka z Assisi mi tehdy vybral otec Antonín. Sám bych to asi neudělal, protože mi jeho absolutní odevzdanost Bohu a striktní zřeknutí se materialistického způsobu života připomíná, že jsme lidé slabí a jak moc lpíme na statcích tohoto světa – viz velbloud uchem jehly (Lk 18,15-25). Ale možná právě to byl Antonínův záměr snažit se v sobě potlačovat lidskou chamtivost. Apoštol Pavel to výstižně píše v prvním listu Timoteovi: „Těm, kdo jsou v tomto světě bohatí, klad' na srdce, ať nejsou domýšliví. Ať nespolehají na nejisté bohatství, ale na Boha, který nám dává hojnost všeho k užívání. Ať se věnují dobročinnosti, bohatnou v dobrých skutcích, jsou štědrí a dělají se s ostatními.“ (1 Tm 6,17-18).

Za biřmovacího kmotra jsem si vybral kamaráda Dominika Bláhu, který je pro mě velkým morálním vzorem. Jako projev vděčnosti za přijetí mé nabídky jsem si také zvolil jeho jméno za své biřmovací. Tím zde také nastává přílehlavá paralela se sv. Dominikem (Domingem de Guzmánem) a jeho podobně asketickým způsobem života a horlivou činností pro církev jako u sv.

Františka, jehož byl sv. Dominik současníkem a s nímž se dobře znal. Tito dva světci údajně dovedli Evropu 13. století zpět ke Kristu. Bývají proto zobrazováni, jak podpírají sloupy řítící se budovy církve. Jejich příklad pokory, laskavosti, soucitu a trpělivosti necht' mi jsou předobrazem správného jednání na zemi a zárukou dobrých přímluvců u Otce v nebi. Neboť v hodině své smrti se sv. Dominik s bratry loučil slovy: „Neplačte, po smrti vám budu užitečnější než za živa.“

Dalibor

Cena za zpravodaj se zvyšuje

Z důvodu navýšení nákladů na tisk zpravodaje zejména v souvislosti s enormním nárůstem cen papíru jsme nuceni po mnoha letech, kdy se cena zpravodaje neměnila, přistoupit k jeho zdražení. **Nová cena 14 Kč** byla stanovena tak, aby pokryla nezbytné výrobní náklady a zároveň nám umožnila i nadále v projektu Adopce na dálku podporovat chlapce Andrewa Mukasu z Ugandy. **Děkujeme, že na zpravodaj přispíváte.**

redakce

Příběh louckých premonstrátů

6. část – Léta rozkvětu a strmý pád

Po smrti opata Nolbecka vynesla nová volba, která se konala v klášterní knihovně 22. září 1745, do opatského úřadu dosavadního faráře v Prosiměřicích Hermenegilda Mayera. Opat Mayer proslul především jako budovatel monumentální klášterní novostavby podle návrhů císařského architekta Franze Antona Pilgrama (1699-1761). Podle mikulovského probošta Norberta Gregora Korbera, někdejšího premonstráta, se snad v roce 1737 rozvinula debata o nové podobě klášterních budov. Opat Mayer a další představení loucké kanonie tehdy vybírali ze tří projektů a údajně zvítězila zlatá střední cesta, reprezentovaná Pilgramovým návrhem. Pilgram využil zkušeností, které získal při stavbě dolnorakouského benediktinského kláštera v Göttweigu. Stavební práce byly v Louce zahájeny v roce 1748. Stavbu vedl jako stavební ředitel premonstrát Hroznata Pirringer. Když v roce 1761 Pilgram zemřel, pokračovala stavba dále podle jeho projektu bez přerušení až do roku 1765.

Loucký opat Hermenegild Mayer.

Mezitím však opat Mayer těžce onemocněl. Z nemoci se sice uzdravil, jeho zdravotní stav však nebyl dobrý. Neustálé střídání zdánlivě banálních chorob vedlo nakonec až k Mayerovu nečekanému skonu v noci z 2. na 3. dubna 1764.

Počátkem června byl opatem zvolen Řehoř Lambeck. Rodák z Popic u Znojma složil řádové sliby v Louce v prosinci 1735. Studoval filozofii v Louce a v Praze práva. Od roku 1751 byl děkanem u sv. Mikuláše ve Znojmě a v květnu 1763 byl zvolen proboštem koadjutorem v uherském Lelesu. Lambeckovi připadl nelehký úkol pokračovat ve stavbě nové klášterní budovy stavbou tzv. knihovního klášterního křídla. Lambeck si na nové stavbě velmi zakládal,

což dosvědčuje i jeho oficiální portrét uchovávaný v dolnorakouském premonstrátském klášteře v Gerasu, na němž se nechal zobrazit s pohledem právě na toto křídlo. Podle původního Pilgramova projektu rozkreslil nové plány Franz de Paula Anton von Hillebrandt (1719-1791). Toho si Lambeck přivedl z Uher, kde byl Hillebrandt od roku 1757 hlavním architektem uherské dvorské komory. V době Hillebrandtovy nepřítomnosti (byl zaneprázdněn jako státní úředník) vedl stavbu dosud neznámý vídeňský architekt z okruhu stavitelů blízkých vídeňským dvorským úřadům.

Dalším stavebním podnikem, jehož realizace se Lambeck ujal, byla stavba nového kostela v Dyji/Milfroni. S ní je spojen příběh sochy Bičovaného Spasitele, kterou v polovině 18. století přivezl ze svého pobytu v premonstrátské kanonii Steingaden v Bavorsku loucký kanovník Patrik Meichsner. Zmenšenou sošku zázračné figury bičovaného Krista, která prý v červnu 1738 začala ronit slzy, daroval Meichsnerovi místní opat v době, kdy pro ni byla dokončena stavba později proslulého poutního kostela ve Wiesu (česky na Louce – zajímavá shoda bavorské Louky s Loukou moravskou). Meichsner tehdy netušil, že dá později vzniknout novému poutnímu místu. Po návratu ze Steinagdenu byl Meichsner v červenci 1751 jmenován louckým převorem. Často sloužil bohoslužby v kostele sv. Vavřince v Dyji, který byl filiálním kostelem louckého kláštera. Proto se rozhodl, že dar steingadenského opata umístí na boční oltář tohoto nepříliš významného kostelíka. Soška však brzy upoutala pozornost věřících a v roce 1754 byla olomouckou biskupskou konzistoří povolena její veřejná účta. Počet poutníků do Dyje rok od roku rostl a malý kostelík přestal dostačovat. Proto 5. ledna 1769 požádal opat Lambeck olomouckou konzistoř o povolení stavby nového kostela a již 21. května opat osobně slavnostně položil základní kámen nového poutního chrámu. Stavba byla dokončena v roce 1774. Ve stejné době byla stavěna i letní rezidence, kde sídlili loučtí kanovníci, kteří měli na starosti péči o poutní místo i o poutníky samotné. Na hlavní oltář nového kostela byla umístěna zázračná socha Bičovaného Spasitele a kostel byl vyzdoben freskou vynikajícího malíře středoevropského baroka – Franze Antona Maulbertsche. V roce 1778 kostel během vizitace posvětil první brněnský biskup Matyáš Chorinský z Ledské.

Na tomto místě se sluší zmínit vynikající osobnost redemptoristy a pozdějšího světce Klementa Marii Hofbauera, který je s Loukou spojen jako s místem, kde dozrá-

valo jeho duchovní povolání. Narodil se v Tasovicích 26. prosince 1751. U pekařského mistra Mathiase Dobsche se vyučil pekařskému řemeslu a v roce 1772 se rozhodl vstoupit do louckého kláštera. Pro louckou klášterní školu byl ale příliš starý. Opat Lambeck ale rozpoznal Hofbauera touhu stát se knězem a umožnil mu v letech 1772-1776 studovat tím, že jej zaměstnal jako svého stolníka a komorníka. V roce 1775 odešel do poustevny v lese Palice (Pözl) u Dyje. Protože podle osvícenských zákonů nesměly kláštery do noviciátů přijímat nové kandidáty, odešel Hofbauer nejprve do Vídně a pak do Říma, kde vstoupil do kongregace redemptoristů a v roce 1785 byl vysvěcen na kněze. V letech 1787 působil ve Varšavě a založil tam první klášter redemptoristů severně od Alp. Po příchodu Napoleona do Varšavy byl klášter redemptoristů zrušen a Hofbauer odešel do Vídně. I když byl neustále pod policejním dohledem (nechtěl přijmout zásady tehdy moderního josefinismu, podle kterého se měla církev stát nástrojem v rukou panovníka), ovlivnil jako kazatel, duchovní správce a zpovědník všechny vrstvy vídeňské společnosti. Až na samotném sklonku života dosáhl u císaře Františka I. souhlasu k působení redemptoristů na rakouském území (20. dubna 1820). Sám se však již toho dne nedožil, zemřel 15. března 1820. V roce 1909 byl prohlášen za svatého.

Opat Řehoř Lambeck.

Opat Lambeck zemřel 29. ledna 1781 a posledním opatem louckého kláštera byl počátkem května 1781 zvolen dosavadní převor Daniel Vincenc Todl. Následujícího roku ještě Josef II. v době, kdy byla zahájena první vlna rušení klášterů, potvrdil Louce veškerá privilegia z let 1190-1747. Nic

tedy nenaznačovalo tomu, že by měl být klášter zrušen.

O to větší překvapení připravila louckým premonstrátům komise v čele s Antonínem Valentinem z Kaschnitzu a Weinberku, která do Louky dorazila 29. července 1784. Když byl v knihovně přečten narychlo shromážděným kanovníkům dekret o zrušení starobylého kláštera v Louce, věřil mu v prvních okamžicích pravděpodobně málokterý z nich. O pravdivosti znění dekretu však nemohlo být pochyb a paralyzovaní řeholníci v následujících dnech spolupracovali s komisaři na sepisování klášterního majetku. Obrovské jmění kláštera s mnoha statky bylo hlavním důvodem zrušení kláštera císařem Josefem II. Jednalo se však současně i o novém uplatnění členů kláštera, využití klášterních budov a o uspořádání nové farnosti. Sepisování movitého a nemovitého majetku trvalo vzhledem k rozsahu majetku louckého kláštera déle, než se předpokládalo. Mnoho dílčích inventářů vyhotovil sám opat Daniel Todl. Inventář paramentů klášterního kostela sepsal loucký farář Rudolf Rosenkranz. Nemovitý majetek kláštera byl sepisován duchovní komisí celkem 5 dnů pod vedením hlavního zemského komisaře svobodného pána von Schwamberg. Od 27. února do 3. března 1785 byly sepsány všechny poddanské statky, dvory, pastviny, louky, lesy, vinice, sady, zahrady, rybníky, vodní plochy s rybami, obilné lány, pivovary, honitby, mlýny a zbytek panských regálů.

Jméno louckého kláštera dosahovalo dle odhadů částky 1.500.000 zlatých. Z toho bylo 349.451 zlatých ve státních úpisech a 61.000 zlatých v jistinách, půjčeno bylo 10.000 zlatých panství Pečky v Čechách, 5.000 zlatých strahovskému klášteru, 9.000 zlatých statku Krnsko a 10.000 zlatých panství Dobříčany. Klášterní kostel Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava se stal farním kostelem. Konventní budovy byly předány vojákům, kteří zde zřídili kasárna. Prelatura a kastel sloužily jako obydlí pro hospodářský úřad panství Louka, které připadlo moravskému náboženskému fondu. Staré konventní budovy využívala farní škola, která byla doposud umístěna v samostatné budově u kaple sv. Barbory, která však byla v roce 1796 prodána. Škola se proto přestěhovala do konventu. Majetek kláštera přešel na moravský náboženský fond a byl postupně v dražbách rozprodán. Nejdříve byl vydražen statek Budeč počátkem srpna 1789 ve prospěch Josefa hraběte z Wallisu, českého nejvyššího zemského sudího a prezidenta zemského práva v Praze. V roce 1799 za částku více než 79.675 zlatých Janu Jiřímu Schergovi, znojemskému měšťanovi spojený statek Hodonice (patřící kdysi znojemským klariskám) a Dyje (Mühlfrauen). Byl prodán i dům louckého opata na Petrově. V lednu 1798 koupili poručníci Václava hraběte z Ugarte statek Suchohrdly, Kravsko, Mramotice a Podmolí. Panství Lechovice s vesnicemi Banticemi,

Boroticemi, Čajkovicemi (dnes Čejkovice), nově vzniklými Filipovicemi, Heřmanovem i Mšicemi (tyto tři vznikly až po zrušení kláštera), Lechovicemi, Olekovicemi a Prosiměřicemi (díl) bylo prodáno teprve smlouvou v červenci 1824 vídeňskému měšťanovi Josefovi Langovi. Panství Miroslav, jehož součástí bylo městečko Miroslav a vsi Pemdorf, Václavov, Damnice, Kašenec (založen až r. 1785), Suchohrdly a Loděnice, bylo prodáno na základě dražby v červnu 1824 za 130 000 zlatých konvenční měny lékaři doktoru Josefu Hopfenovi. Největší část původních statků louckého kláštera, panství Louka se 14 vesnicemi - Strachotice, Sedlešovice, Oblekovic, Bohumilice, Nesachleby, Dobšice, Tasovice (díl), Krhovice, Derflice, Vrbovec, Chvalovice, Podmolí, Louka, kolonie Ječmeňště, 10 domů v Šatově, 7 domů v Dyjákovickách, dále statek Tasovice (vsi Tasovice, Stupešice a Výrovce), patřící kdysi znojemským klariskám, a jezuitský díl Starého Šaldorfu, byl prodán vídeňským bankéřům, bratrům Karlovi Emanuelovi a Leopoldovi Františkovi z Liebenbergu v únoru 1827. Rozprodejem louckých majetků získal moravský náboženský fond skutečně více než půldruhé miliónu zlatých.

Movité předměty louckého kláštera byly sepsány pod dohledem komisařů v řadě inventářů. Část věcí přešla na nově zřízenou faru, část byla věnována jiným chudším farnostem a další část byla odvezena do Brna a prodána v dražbách. Výběr těchto předmětů komisaři konzultovali s místním farářem Rudolfem Rosenkranzem, který rozhodl o předmětech, které bylo nutné ponechat v klášteře pro potřeby farního kostela. Soupisy klášterního majetku přesvědčivě vypovídají o kulturním významu loucké kanonie. Komisaři sepisovali i všechny liturgické oděvy, prádlo a další cenná paramenta. Ze soupisů se dozvídáme také o cenném zařízení prelatury a konventu. Uvádí se zde na příklad, že byly nalezeny na prelaturě jedny minutové závěsné hodiny a tři staré bicí hodiny a v konventu dvoje staré bicí hodiny a jedny staré závěsné hodiny a jedny staré závěsné hodiny byly v lékárně. Zajímavostí je, že premonstráti vlastnili také biliár, který pořídil opat Nolbeck.

Opomenout nesmíme ani osud rozsáhlé klášterní knihovny, která obsahovala 10.536 svazků knih. Po zrušení kláštera byly knihy spolu s archivem nejdříve odvezeny do Brna a zde zčásti prodány do premonstrátských klášterů na Strahově a v Nové Říši, do univerzitních knihoven v Olomouci a ve Vídni, z části ponechány guberniu a zčásti byly roztroušeny. Vyřezávané knihovní regály a skříně z kvalitního

Pohled ke knihovnímu křídlu louckého kláštera (pohlednice, 1910).

ořechového dřeva – dílo dobšického truhlářského mistra Johanna Lahoffera – byly se svolením úřadů zakoupeny strahovským opatem Václavem Mayerem za 1.730 zlatých 54 krejcarů a v roce 1791 byly nově instalovány do adaptovaného knihovního sálu (dnes Filozofický) strahovského kláštera. Knihovna strahovského kláštera byla poté vyzdobena nástrojnými freskami Františka Antonína Maulbertsche, a tak nám dnes dává alespoň přibližnou představu o podobě knihovny kláštera v Louce.

Opat Daniel Vincenc Todl odešel do Kremže v Dolním Rakousku, kde také zemřel. Ostatní členové kanonie byli nuceni přejít do duchovní správy nebo zůstali na důchodu. Příkladem je kaplan louckého kláštera Julian Dvořák (Dworzak), který byl nařízením biskupské kurie z konce ledna 1785 pověřen správou farnosti v Budči, kde pečoval o věřící a vedl vyučování náboženství, za což dostával plat 400 zlatých ročně. Dalším příkladem může být klášterní kuchař Antonín Jan Gebert, který se po zrušení kláštera domáhal svého důchodu stížností u gubernia, protože jeho plat opomněl uvést kamerální vrchní účetní Kühn v hlavním inventáři. Jako kuchařský mistr měl Gebert vyměřenou rentu 100 zlatých ročně. Loučtí profesové, sloužící na klášteřem inkorporovaných farách jako faráři, zůstali ve většině případů na svých místech.

Po zrušení kláštera byla hned v roce 1784 při klášterním kostele zřízena fara. Prvním louckým farářem se stal znojemský rodák Rudolf Rosenkranz. Prostory staré prelatury s částí nové prelatury byly upraveny na kanceláře správy panství a byty úředníků, které byly v roce 1850 prodány c. k. pokladně, a na místě bývalého bytu zahradníka byla v roce 1851 postavená nová fara. Staré konventní budovy kolem rajskeho dvora byly určeny pro farní školu. Většina zbývajících prostor konventu připadla armádě.

Zrušením louckého kláštera končí jeho téměř šestisetletá historie. Němým svědkem zašlé slávy zůstávají klášterní budovy a kostel, jejichž monumentalita dodnes vypovídá o duchovním a kulturním významu loucké kanonie.

Petr Eckl, historik JMM ve Znojmě

Děti ti podají okamžitou zpětnou vazbu

Připravili jsme pro vás rozhovor s **Kristýnou Dvořákovou**, která vede hudebně metodický kroužek pro děti od 10 měsíců do 5 let. Pro nejmenší složila i několik autorových písní, které vyšly na CD Hudebníček. Můžete ji v kostelích potkat s kytarou, ale i za varhanami.

Můžeš se prosím našim čtenářům krátce představit?

Spolu s manželem a našimi čtyřmi dětmi žijeme v Grešlovém Mýtě, malé vesničce nedaleko Znojma. Více jak pět let jsem učila na znojemské ZUŠ klavír, varhany a hudební nauky. Po skončení rodičovské dovolené jsem se rozhodla naplno věnovat hudebním kurzům Hudebníček. Hudebníček je autorový program, v rámci kterého vedu jednak pravidelné lekce pro děti od 10 měsíců do pěti let ve Znojmě v Rodinném centru Maceška a jednak workshopy v mateřských školách, dětských skupinách apod.

Vystudovala jsem Konzervatoř Brno obor varhany, po maturitě jsem začala souběžně s konzervatoří studovat křesťanskou výchovu na Teologické fakultě UP v Olomouci, jejíž studium jsem dokončila až s prvními dvěma dětmi. Průběžně se účastním různých kurzů a workshopů z oblasti hudební metodiky a pedagogiky. Nyní jsem nastoupila na dlouhodobý roční kurz muzikoterapie u Matěje Lipského.

Moje koníčky se mění podle mých životních období. Velmi ráda jsem četla, což stále platí, ale nemám na četu teď moc času, o to raději jdu do přírody, kde vždy načerpám sílu. Na kole jsem začala zase jezdit ráda díky manželovi. Hudba se prolíná mým soukromým i profesním životem, i tu ráda počítám do svých koníčků.

Jaká je tvá první hudební vzpomínka na dětství?

Vyrůstala jsem v nehudební rodině, o to víc mi byla hudba vzácná. I když abych to vzala poctivě, naše rodina tak úplně nehudební nebyla. Tatínek miloval LP, měl jich spoustu a pouštěl nám dětem rád své oblíbené písničky, ty chvíle jsem měla moc ráda. Ale první dotek hudby „naživo“ byl, když rodiče koupili pianino. Ten okamžik, kdy jsem byla sama s čerstvě přivezeným klavírem v pokoji, hrála a poslouchala jeho tóny (ač zatím jakoukoliv výukou nepolíbená) se mi vryl do paměti, byla to euforie a okouzlení.

Kdy ses rozhodla, že se budeš profesně věnovat hudbě?

Začala jsem s klavírem až v 11 letech, stihla

jsem si projít krizí, kdy jsem chtěla skončit, ale nakonec zvítězilo nadšení a radost ze hry. Logicky jsem pak šla na konzervatoř, kde jsem taky měla různá období, ale nakonec jsem u hudby zůstala a jsem za to stále vděčná. To, že se jí budu věnovat profesně, ve mně uzrávalo postupně, asi ve 20 letech jsem začala učit.

Vedeš hudební kroužek Hudebníček pro nejmenší. Proč ses rozhodla věnovat právě této věkové skupině?

Na začátku byla asi trochu náhoda, ještě při konzervatoři jsem chvíli dělala lektorku v kroužku pro děti. Začalo mě to hodně bavit, ale neztotožňovala jsem se s programem, podle kterého jsem pracovala. Pak přišly vlastní děti a já jsem zjistila, že mi na mateřské hodně pomáhá hudba k tomu, abych si současně mohla s dětmi hrát, bavilo to mě i je a zároveň jsem u toho tvořila něco nového. Studovala jsem tou dobou Metodické centrum na JAMU, takže mi to vše zapadalo do sebe. Když jsem pak své nápady uváděla do praxe v Hudebníčku, bylo pro mě velmi povzbudivé vidět, že to funguje. Progres u takto malých dětí je dobře viditelný a pro pedagoga je to hodně motivující. Děti ti podají okamžitou zpětnou vazbu. Když je nějaká činnost baví, můžou na ní hodně vyrůst. Když je naopak něco nezaujme, poznáš to okamžitě a musíš reagovat. Mám ráda jejich bezprostřednost, to, že každá lekce vypadá vždy vlastně trochu jinak než si ji naplánuješ, musíš hodně improvizovat a naladit se na potřeby konkrétní skupinky. Je to skvělé a moc mě to baví. Nedává to prostor pro stereotyp nebo nějakou rigidní ustrnulost.

Podarilo se ti vydat i album Hudebníček. Kde čerpáš inspiraci pro tvoje skladby?

První písničky vznikaly doma právě na mateřské, seděla jsem u klavíru, kluci jezdili kolem mě na odrážedlech a já improvizovala a vymýšlela. Jim se to celkem líbilo, tak jsem písničku zkusila použít později v Hudebníčku a bavila i ostatní děti. Potom už jsem vymýšlela písničky přesně na míru, potřebovala jsem například nějakou píseň, kde by si děti prožily vysoký a hluboký tón – tak vznikl Ježek a listí, potom zase nějakou na vnímání rychlého a pomalého tempa – byl tu Vlášek. A tak to šlo dál... Album ve své výsledné podobě je dílem skvělého týmu dobrých kamarádů a hudebníků. Mám radost z toho, že přináší spoustě lidí potěšení. To byl cíl.

Kristýna Dvořáková při hře s dětmi. | Foto archiv respondentky

V současné době je snaha v církvi o větší zapojení laiků. Jak to vidíš?

To je otázka, která by mohla naplnit celý rozhovor. Rozhodně je zapojení laiků v církvi žádoucí, je to přeci přirozené, církev tvoříme my všichni. V prvotní církvi se také zapojovali všichni. Je skvělé, že papež František na toto klade velký důraz. Bude to ale ještě dlouhá cesta. Obávám se, že model kněze – poskytovatele servisu pro věřící, je obzvláště v tradičních farnostech až příliš zakořeněný. Bude to chtít jak iniciativu ze strany laiků, tak i podporu ze strany církevní hierarchie, aby tato obroda církve mohla být postupně uskutečňována. S tím souvisí i větší zapojení žen do fungování církve, což je stále ještě pro mnoho lidí citlivá otázka. Důležité je, že k tomu směřujeme, snad se nám všem bude dařit tuto vizi naplňovat.

Jste rodiči čtyř dětí, co byste si přáli pro své děti za aktivity v církvi?

To souvisí s předchozí otázkou. Myslím, že o malé děti nemusíme mít až takovou starost, není příliš složité pro ně zorganizovat nějakou akci a také je pro ně primárním místem předávání víry především rodina. Co mě trápí, že chybí tahouni pro teenagery. Těm už rodina nestačí, potřebují vnější autority a vzory. Nemusí to být nutně jen v rámci „kostelových“ akcí, pubertáči jsou vděční za to, když jim někdo naslouchá a bere je vážně. Ať už je to na faře, na výslapu, v rámci sportovní akce nebo jen na prostém setkání kdekoliv.

Jsi také varhanice. Jaká je tvá oblíbená kancionálková?

Vše od Petra Ebena, úplně nej je Učiň mě, Pane, nástrojem.

Ptala se Eliška Juráková

Stalo se před 100 roky: rok 1922 očima farních kronik a dobového tisku (2. část)

I v tomto čísle zpravodaje pokračujeme v líčení událostí, které se odehrály v našich farnostech před jedním stoletím. V roce 1922 se v kronice loucké farnosti připomíná zejména svěcení nového hřbitova v Suchohrdlech, jejichž obyvatelé do té doby museli své zemřelé pochovávat na vzdáleném farním hřbitově ve Starém Šaldorfu. Dominikánská kronika pak připomíná 25. kněžské jubileum dlouholetého kaplana u Sv. Kříže P. Řehoře Kaplana (nomen omen), který je znám jako autor „Pamětí dominikánského kláštera sv. Kříže ve Znojmě“. Dále kronika připomíná 200. výročí schválení úcty obrazu P. Marie Znojemské. V přímětické farní kronice se dočteme o svěcení nových zvonů pro kostely v Příměticích a Mramotičích a také o krádežích v těchto kostelích, které se nezřídka objevovaly jako důsledek rozvratu a zbídačení způsobeného světovou válkou.

Kronika farnosti Louka

(farář: R.D. František Tretera)

Trieglerova Boží muka na polní cestě z Nového Šaldorfu do Konic. Farář rozluštil nápis: *Václav Drigler ze Starého Šaldorfu, Dorota jeho žena. 1637. Vezu ve svém vozu železný pluh. Chce se tím říci: Jsem pyšný, že jsem rolníkem.*

2. července

Svěcení hřbitova v Suchohrdlech

Velká vzdálenost obce Suchohrdly od hřbitova v Louce (5 km), obtížná cesta obzvláště v zimním období a při deštivém počasí přiměly obyvatele obce Suchohrdel zříditi si nový samostatný hřbitov. Obec k tomuto účelu věnovala pole a všichni pomáhali s vyrovnáním terénu, místní odborníci buďtovali zdarma po práci zeď a márnici. Na hřbitov byl přemístěn polní kříž. Farář získal od obecního zastupitelstva prohlášení, že nový hřbitov bude ve vlastnictví obce Suchohrdel, ale využíván bude jako římskokatolický konfesní hřbitov (souhlas obecního zastupitelstva z 14. června 1922).

Biskupská konsistoř udělila na základě tohoto reverzu faráři zmocnění hřbitov vysvětit a při tomto svěcení sloužit polní mši (Brno 30. 6. 1922). V neděli přesně v 8 hodin se od zvonice dal do pohybu okázalý průvod – vpředu školáci s učitelstvem, mládež, místní hasiči, pěvecký sbor z Louky, ctihodné duchovenstvo – na konci lemované bývalými vojáky s halapartnami, obecní zastupitelstvo se zástupci sousedních obcí a hostů, poté ostatní účastníci.

Znaimer Wochenblatt uveřejnil 8. července 1922: „*Nezapomenutelným zůstane pro všechny zúčastněné svěcení hřbitova,*

které provedl duchovní správce obce Suchohrdly, důstojný pan farář Tretera z Louky za asistence kaplana Illeka a při kterém vystoupili loučtí zpěváci. Silně zapůsobila tato slavnostní událost na všechny přihlížející, což bylo navíc umocněno zpěvem písně navčičené suchohrdelskými dívkami. Poté následovala promluva d.p. faráře Tretery, který vylíčil ze srdce jsoucími slovy význam hřbitova. Církevní část obřadu byla zakončena mší, jejíž pěveckou a hudební částí se pod taktovkou pana učitele Siberta vynikajících způsobem ujali zpěváci z Louky. Zpěv Te Deum laudamus zakončil církevní část obřadu. Pan nadučitel Matzek pak měl promluvu k žákům, v níž je nabádal, aby až do smrti ctili rodiče, příbuzné a bližní. Starosta Jan Rauscher popsal vznik hřbitova a jménem hřbitovního výboru jeho předseda Rudolf Riedel a pan Fritz Stein poděkovali všem, kteří se záslužným způsobem podíleli na budování nového hřbitova.“

Hrozné sucho

Už léto a podzim loňského roku byly vyprahlé a letos v polovině března přišla silná sněhová bouře a od té doby na jižní Moravě téměř nepršelo až do 15. června 1922, kdy se přihnál úrodný déšť. Ze všech obcí byly konány prosebné procesy do kostela a ke kapli P. Marie Pomocné, dvakrát byla sloužena zpívaná mše sv. V nouzi nejvyšší se konečně nebe smilovalo.

Podzim byl opět extrémně vlhký. Polní práce mohly být sotva dokončeny. Vybírat plodiny z bahnité země byl strašný mor. Zato má letos rolník brambor požehnaně jako nikdy předtím.

Nádherná lipová alej na cvičišti podél farní zahrady byla vykácena a místo ní byly vystavěny nové stáje pro koně.

3. září

Poslední vinobraní v klášteře Louka

Divadelní hra od olomouckého dómského preláta Maxe Mayera rytíře z Ahrdorffu uvedená na hřišti nad klášterním sklepem poblíž sedlešovické zbrojnice, sestavená na základě historických pramenů s několika hudebními vstupy zhudebněnými nadučitelem Cikankem a pro orchestr zpracovanými Dr. Martinů (olomoucký profesor náboženství), nám věrně přiblížila dobu, v níž sedlák bojoval za své osvobození od všech zátěží a břemen, které ho tak tížily.

Dopoledne v 9 hod. v louckém kostele: kázání premonstráta Dr. Benedikta Brandla z kláštera Teplá u Mariánských Lázní, pontifikální mše, prelát Max Mayer-Ahrdorff.

Odpoledne přehlídka místních kulturních spolků... Provedení divadelní hry.

Pochvalný dekret pro kostelníka Antona Katschinu ze Starého Šaldorfu vymožený

farářem Treterou: *Znojemskému panu okrskovému děkanovi v Příměticích. Pan děkan je pověřen vyslovit jménem biskupské konzistoře poděkování a uznání biskupského úřadu kostelníkovi u kostela v Louce panu Antonu Katschinovi ze Starého Šaldorfu za jeho činnost kostelníka u tamějšího kostela vykonávanou s náboženskou vroucností, svědomitostí, věrností, pravdivostí, pořádkumilovností a pečlivostí. (Biskupská konsistoř v Brně, 12. prosince 1922.)*

Dp. farář tento dekret v upravené podobě opsal na květinami ozdobený list papíru, nechal ho zarámovat a předal ho o silvestru oslavenci.

Kronika dominikánského kláštera a farnosti sv. Kříže

(farář: P. Felix Svoboda OP, převor: P. Augustin Strnad OP)

23. července 1922. Tento den slavil své **25. kněžské jubileum** dlouholetý kooperátor od sv. Kříže (od r. 1900) a katecheta na dívčí obecní škole II. okrsku ve Znojmě, dominikánský řádový kněz **P. Řehoř Maria Kaplan**. U fortny kláštera ho očekávali věřící a tři žákyně zde přednesly pěkné blahopřání. Poté šel celý průvod do krásně vyzdobeného farního kostela sv. Kříže, kde přednesl na oslavence zaměřené sváteční kázání nejdůstojnější pan čestný kanovník z Cosmedinu a profesor Andreas Simeoner. Po kázání následovala slavnostní bohoslužba, při níž oslavenci asistovali čtyři znojemští páni, a sice pan gymnasiální profesor Franz Hubala, městský rada Karl Wessely, obchodník Wilhelm Ludwig a klempířský mistr Johann Miksch. Při bohoslužbě provedl znojemský hudební soubor nádhernou Mozartovu korunovační mši. Znojemské obyvatelstvo se slavnosti hojně zúčastnilo, tak že byl chrám doslova přeplněn. Znamení, že kněžství je respektováno a oceňováno i v těchto smutných a materialistických dobách.

8. září 1922. Dnes se opět slaví **titulární slavnost naší Milostné Matky**. Letos jsme měli obzvláštní důvod tento svátek řádně oslavit, protože **je to už 200 let, co olomoucká biskupská konsistoř vyhlásila, že mariánský obraz může být uctíván veřejně jako milostný**. Toto slavnostní vyhlášení se událo 22. listopadu 1722; přesto jsme se rozhodli z dobrých důvodů oslavit dvousté výročí v tento den na titulární slavnost milostného obrazu, protože přijde mnoho procesí a protože je také pěkné a příznivé počasí. Jubilejní kázání pronesl kaplan od sv. Kříže P. Dominik Matz a slavnostní bohoslužbu s velkou asistencí měl farář od sv. Kříže P. Felix Svobo-

da. Druhé slavnostní kázání ve 4 hodiny odpoledne měl populární lidový kazatel R. D. Andreas Simeoner.

Od 22. do 27. září byla z našeho chrámu pořádána německá pout', druhá jihomoravská **německá pout' do Mariazell** ve Štýrsku. Organizátorem a vedoucím této poutě byl městský radní Karl Wessely, kterému se po mnohých jednáních s českými a německorakouskými úřady podařilo vyřešit všechny potíže s pasy. Duchovní vedení poutě převzali dva dominikánští kněží, a sice P. Řehoř Maria Kaplan a P. Dominik Matz, oba kaplani u sv. Kříže. Této poutě se zúčastnilo okolo 200 osob ze Znojma a okolí. Cestovní náklady včetně ubytování za 3 dny (bez stravy) se vyšplhaly na 100 Kč. Po příjezdu do Mariazell jsme měli ve 3 hodiny odpoledne slavnostní průvod a krátkou pobožnost u Milostné Matky. Večer a ráno jsme se modlili a o půl 7 byla mše sv. u milostného oltáře spojená se společným přijímáním. O půl 8 byla druhá mše sv. u milostného obrazu a poté výlet do nádherného okolí Mariazell. Třetí den jsme jeli vlakem zpět do Krummnussbaumu a odtud přes Dunaj do Maria Taferl v Dolním Rakousku, tam jsme přenocovali a další den ráno jsme měli mši sv. u milostného oltáře a okolo 10. hodiny dopoledne jsme jeli zpět do Znojma, kam jsme dorazili 27. září v 8 hodin večer. Na znojemském nádraží nás očekávalo velké množství lidí, takže průvod poutníků z nádraží do města byl velmi působivý. Šli jsme za zpěvu mariánských písní s hořícími svíčkami do farního kostela u sv. Kříže, kde byla ve tří čtvrtě na 10 večer po krátké promluvě k poutníkům pout' zakončena Te Deum a svátostným požehnáním.

Kronika farnosti Přímětice

(farář: R.D. František Dospiva)

Dne 15. ledna 1922 **zavěšen na věž farního chrámu Páně v Příměticích nový malý zvon** vážící 52 kg při odpoledních službách Božích. Kázání měl veledůst. pan kons. rada a gymn. profesor Ludvík Kirsch ze Znojma. Zvon ten daroval přímětický občan, rolník výměnkář Jan Pflieger na památku svého ve válce zemřelého syna Aloise Pfliegra. Zvon zhotovila firma Hillerova v Brně za cenu i s dopravou a daní z obratu přes 4400 K.

Téhož roku dne 12. února 1922 konána **v Mramoticích** před slavnými službami Božími o 10 hod. **slavnost zavěšení nových zvonů na věž tamní kapele**, a sice menšího zvonu ozdobeného obrazem sv. Cyrilla vážícího 37 kg a druhého většího zvonu s obrazem sv. Methoda vážícího 60 kg. Pořízeny byly dobrovolnými příspěvky občanů mra-motických za cenu (i s dopravou a výlohami kromě daně z obratu) za cenu 8197 K.

Již v červnu r. 1919 **vloupali se zloději v noci oknem do kapele v Mramoticích** a ukradli tam pokrývku z oltáře, z tabernáku 2 pozlacené měděné kalichy, v sakristii pak stříbrný kalich, albu s cingulem a červené a černé komže pro ministranty.

V noci však z 29. na 30. listopad r. 1922 **vyloupen byl farní chrám Páně v Příměticích**. Lupiči použivše v tu noc panující hrozná bouřlivé vichřice, pravděpodobně mezi 2. a 4. hod. přede dnem, kdy noční hlídka již nekoná službu, dvojitými dveřmi vloupali se do sakristie, a sice tak, že nejprve pokusili se zámek paklíčem otevřít, když však to nešlo, pákami u prvních i dru-

hých dveří skoby, do nichž zámky zapadají, u prvních dveří přelomili, u druhých vytrhli.

V sakristii ukradli 2 jednoduché pozlacené kalichy a spojené stříbrné pozlacené nádoby na sv. Oleje ke křtu, jednu stříbrnou pozlacenou nádobu na sv. Olej nemocných, 1 cínovou nádobku na Olej nemocných, jakož i 3 staré spojené malé stříbrné nádoby na sv. oleje ve dřevěném pouzdru. Dále malý relikviář z obyčejného kovu pozlaceného a postříbřeného s částičkou sv. Kříže.

Rovněž v sakristii uloupili 2 nové alby přichystané ke mši sv., 3 černé komže ministrantské a jednu černou komži kostelnickou.

Byli též v kostele a jak svědčila prostřední mešní tabulka na hl. oltáři a otisky prstů v rukavičkách tamže, chtěli otevřít též svatostánek na hlavním oltáři. Poněvadž kříž oltářní jest ve hlubším výklenku otáčecího tabernáku, a pod ním žádných dvířek neviděli, domnívali se snad, že monstrance a ciborium nacházejí se v tabernáku na postranním oltáři v lodi s dvojitými dvířkami. Otevřeli tedy dvířka tabernáku pákou, našli však tabernákl prázdný. Byli snad vyrušeni, neboť z kostela samého nebylo ničeho vyloupeno ani v sakristii skříň, v níž byly též sváteční méně cenné kasule, nebyla otevřena.

Stopy vedly po silnici ke Kuchařovicím, asi 300 metrů od panské zahrady nalezena u silnice nejprve záklopka z cínové nádoby na sv. Olej nemocných a o něco dále pak nalezl stopující četník i hedvábný sáček z těžé nádoby, a konečně i celou cínovou nádobku i se sv. Olejem v pouzdře pohozeném opodál na pole.

Přeložil a uspořádal Ondřej Lazárek

Synoda: „Hľa, všetko tvorím nové...“ (Zjv 21, 5)

Synoda naďalej pokračuje v našich farnostiach a to v realizačnej fáze. Zástupcovia synodálnych skupiniek sa s otcom dekanom Jindřichem Bartošem stretli 27. 4. 2022, kde sa snažili pomenovať najdôležitejšie potreby farností: komunikácia, určenie pastoračných priorít, farská a pastoračná rada, budovanie vzťahov naprieč farnosťami. Vyplynulo z toho ďalšie stretnutie, ktoré sa uskutočnilo 11. 5. 2022 za účasti 20 farníkov z troch farností (sv. Mikuláša, sv. Kříže, Louky), na ktorom sme sa pokúsili urobiť súhrn pastoračných aktivít, a to pre deti v rôznom veku i mládež a vytýčili sme si priority. Zistili sme, že v našich farnostiach je dostatok rôznych aktivít a že je potrebné, aby sme sa o nich vzájomne informovali. Vnímali sme dôležitosť využívania komunikačných prostriedkov: webové stránky farností (sv. Mikuláša - sv. Kříže, Louky) a nástenok v kostoloch. Zhodli sme

sa, že chceme podporovať a investovať sily do tých aktivít, ktoré pomáhajú budovať vzťahy a spoločenstvá, čo jednorazové aktivity neprinášajú. Snažili sme sa načúvať aj potrebám v našich farnostiach a spoločne sme vnímali aj pastoračné medzery a síce, že chýba pastoračia dievčat a chlapcov (II. stupňa ZŠ). Na ďalšom stretnutí 25. 5. 2022 sme pripravili konkrétny plán stretnutí pre túto vekovú kategóriu. Srdečne teda pozývame dievčatá aj chlapcov (II. stupňa ZŠ) zo všetkých farností na stretnutie, ktoré sa pre nich budú konať v sobotu dopoludnia (8:30 - 11:30) v týchto termínoch: **17. 9. na fare v Louce, 14.-16. 10. Víkendová duchovná obnova na fare v Louce, 12. 11. a 10. 12. 2022.** Miesto a podrobné informácie sa upresnia pred stretnutím. Kto by mal chuť zapojiť sa do organizačného tímu, je srdečne vítaný.

Pápež František na 36. svetovom dni mládeže v roku 2021 povedal mladým: „*Ste našou nádejou, chceli by sme Vás sprevádzať na Vašej ceste, aby ste mohli snívať a realizovať svoje sny, lebo ste našou budúcnosťou!*“ Citoval kardinála Martiniho: „*Cirkev a spoločnosť potrebujú snívачov, ktorí nás udržiavajú otvorenými na prekvapenia Ducha Svätého.*“

Tešíme sa na prekvapenia Ducha Svätého v našich farnostiach skrze Vás mladých.

Sr. Viannea Kisilová

Na webových stránkach a na nástenkách je možnosť sa dozvedieť viac informácií o rôznych aktivitách, ktoré sa pripravujú:

www.farnostznojmo.cz
www.farnostlouka.c

O Noci kostelů po stopách Panny Marie

Po dvou ročnících ovlivněných koronavirovou pandemií mohla široká veřejnost opět naplno zažít atmosféru našich sakrálních památek při Noci kostelů. Letos tato akce připadla na 10. červen a – jak už bývá v našem městě zvykem – od 18 do 22 hod. bylo možné navštívit znojemské svatostánky a zúčastnit se nabízeného programu. Ten letos kromě možnosti prohlídek (často i obvykle nepřístupných míst)

nabízel také hudební vystoupení nebo hry pro děti.

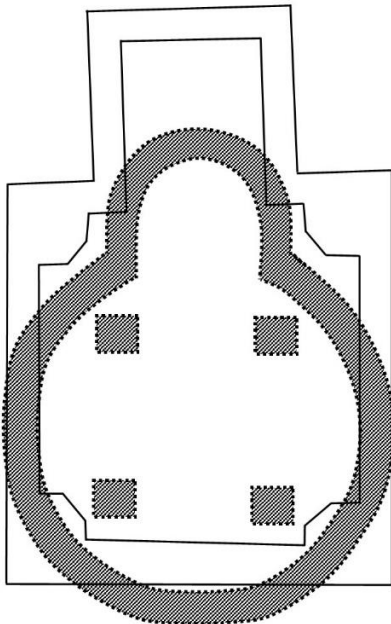
V kostele sv. Kříže a přilehlém dominikánském klášteře byl připraven dětský program zaměřený k 300. výročí milostného obrazu P. Marie Znojemské. Malí účastníci Noci kostelů si při plnění úkolů připomínali události ze života Ježíšovy Matky. První úkol se vázal k zvěstování Ježíšova narození a bylo nutné z provázků, látek, molitanů a rolniček vytvořit jakési oznamovací zařízení. U druhého zastavení děti pomáhaly stavět přístřeší pro Svatou Rodinu a ze speciálního tvarovatelného těsta tvořily dárky pro narozeného Ježíška. Další zastavení souviselo s Útekem do Egypta; zde bylo nutné se vžít do situace Sv. Rodiny, která před Herodem emigrovala do daleké země. Chlapci s plným tlumokem na zádech a děvčata s panenkou v náručí museli překonávat trasu plnou překážek. Ta jim měla připomenout strastiplnou a velmi dlouhou cestu z Betléma do egyptské země. Další úkol se již vázal k Ježíšově dospělosti. Plnění sudu vodou odkazovalo na zázrak v Káni Galilejské, kde Maria asistovala jako důležitý prostředník mezi svatebčany a Je-

žíšem. Nakonec bylo nutné u oltáře P. Marie Znojemské poskládat rozstříhaný zázračný obraz (tedy našťástí jen jeho kopii), a pak již bylo možné se vydat s pěti získanými razítky pro sladkou odměnu. Zhruba 150 dětem, které kostel sv. Kříže většinou v doprovodu rodičů během večera navštívily, snad tato soutěž pomohla vstřebat něco z biblické zvěsti a navázat pozitivní vztah k sakrálnímu prostoru.

Noc kostelů si od roku 2009, kdy v Česku proběhl její první ročník, získala ohromnou oblibu. O tom svědčí každý rok se zvyšující počet zpřístupněných sakrálních míst. V letošním roce jich bylo již 1728. V tomto ohledu jsme již dávno předčili Rakousko, odkud se k nám tako akce rozšířila a kde se stabilně počet zapojených míst pohybuje kolem 700. Proč v zemi, která bývá označovaná za nejateističtější v Evropě, si program zaměřený na duchovní památky získal zdaleka největší oblibu, je otázkou, která vybízí k zamyšlení.

Ondřej Lazárek

Na Hradišti našli velikou rotundu

Půdorys rotundy z 11. st. se základy čtyř podpěrných sloupů. Plnou čarou zobrazeno obvodové zdivo stávajícího kostela sv. Hippolyta.

Jako zcela mimořádný objev je hodnocen nález základů románské rotundy z 11. st., které byly odkryty při archeologickém výzkumu pod podlahou kostela sv. Hippolyta na Hradišti. Průzkum byl umožněn řádem Křižovníků s červenou hvězdou, který zdejší

ší probošství spravuje již od roku 1240, kdy mu Hradiště věnoval bratr sv. Anežky král Václav I.

Předpokládalo se, že pod kostelem se nachází základy velkomoravského kostela. K překvapení všech byla ale nalezena rozměrná stavba až z přemyslovského období, která svými rozměry o průměru 13,5 metru nemá na Moravě obdoby. Velikostí je srovnatelná s rotundou sv. Víta na Pražském hradě (předchůdkyní dnešní katedrály), kterou zhruba o sto let dříve založil sv. Václav.

Rotunda byla opatřena apsidou orientovanou stejným směrem jako současný kostel. Klenbu chrámu podpíraly čtyři sloupy, jejichž základy výzkumníci také odkryli.

Rotundu velmi záhy, již po pol. 12. století, nahradila čtvercová stavba s malou apsidou. Románské zdivo tohoto druhého chrámu se zachovalo jako součást západní stěny dnešního kostela.

Proč rotunda přečkala jen jedno století? Archeologové pracují s hypotézou, že při tažení pražského vévody Vladislava proti znojemskému knížeti Konrádu II. v roce 1146 došlo k jejímu poboření. Přemyslovská úřední knížata zřejmě až do 12. st. sídlila na Hradišti a teprve poté se přestěhovala na znojemský hrad. Kromě objevené rotundy by tuto teorii mohl v budoucnu podpořit i předpokládaný nález knížecího paláce.

Po převzetí Hradiště křižovníky byl na stejném místě vybudován třetí kostel, který měl již gotickou podobu. Ten pak utvářel obraz obce pět staletí, než byl v období vrcholného baroka radikálně přebudován do dnešní podoby.

V téměř dvoumetrových výkopech bylo kromě základů středověkých kostelů odkryto množství hrobů. Objevené nálezy budou nyní zasypány a překryty novou kamennou dlažbou. Je však jisté, že znojemské Hradiště ještě nevydalo své poslední tajemství.

Při pohledu na barokní kupoli zdejšího kostela se nám může vybavovat původní kruhová stavba rotundy, která vévodila zdejší krajině před téměř tisíci roky.

Ondřej Lazárek

NOVÝ BRNĚNSKÝ BISKUP

Novým sídelním brněnským biskupem byl 26. května jmenován dosavadní pomocný biskup Pavel Konzbul. Do funkce bude uveden 29. června v katedrále na Petrově. Mysleme na nového biskupa v modlitbě, aby dokázal moudře spravovat naši diecézi.

Stalo se krátce

Kniha o sochách světců na Znojemsku

Vychází nová kniha „**Sakrální kamenná plastika na Znojemsku**“, která dokumentuje slovem i obrazem kamenná sochařská díla s námětem biblických a světeckých postav v prostoru vymezeném hranicemi okresu Znojmo. Je v podstatě podrobným katalogem více než 500 kamenných sakrálních památek v regionu a v tomto směru je výjimečným počinem, neboť - kromě podchycení děl dosud neznámých a neregistrovaných jako kulturní památky - přináší i mnohé nové poznatky ikonografické. Jsou zde zachyceny všechny sochy moravské strany Podyjí, včetně Znojma, Moravského Krumlova, od Hevlína až po Vratětin, zmíněny jsou i souvislosti s oblastí Dolních Rakous.

Autorem je někdejší pracovník Jihomoravského muzea ve Znojmě, historik umění Jiří Černý, který nyní působí jako kastelán Starého zámku v Jevišovicích. Knihu vydalo Moravské zemské muzeum v Brně a má 314 stran s velkým množstvím ilustrací.

Výstava fotografií ve Svatováclavské kapli

21. dubna 2022 byla v tzv. Svatováclavské kapli u mikulášského kostela otevřena výstava fotografií Pavla Koppa nazvaná **Znojemská zrcadlení**. Výstavu je možné si prohlédnout v dolní části kaple do 30. října 2022.

Dětská mše svatá

Minulý rok v létě jsme během farního tábora měli mši svatou pro děti v Hlubokých Mašůvkách. Celebroval ji otec Ladislav z Louky. Byli jsme u Lurdské jeskyně, zpívali jsme s kytarami a děti se aktivně zapo-

jily - četly, zpívaly, ministrovaly, nesly dary. A během této mše se vykrystalizoval nápad, že by bylo dobré pokračovat a scházet se s dětmi i během školního roku. Otec Ladislav byl nápadu nakloněn, sestřička Vianea a maminky přislíbily pomoc.

A tak jsme se od září začali scházet v první středu v měsíci na mši svatě v 18 hodin v kostele Nanebevzetí Panny Marie a sv. Václava v Louce. Probíhá tak, že několik maminek hraje na kytary a další nástroje a děti při mši zpívají, ministrují, čtou, přinášejí dary, modlí se. Každá mše svatá je nějak tematicky zaměřena a děti si mohou dopředu připravit něco, za co se mohou modlit a co obrazně (a trochu i fyzicky) mohou přinést v obětním průvodu.

Několikrát jsme s dětmi nacvičili dopředu písničky a zpívali společně s nimi. Jednou nás hudebně doprovodila scholička od sv. Kříže Souhlásky. Od září 2022 plánujeme pravidelné setkávání dětí a nacvičování písní.

Moc děkujeme otci Ladislavovi, sestřičce Vianei, všem dětem, rodičům, prarodičům a farníkům, kteří se přidávají, přicházejí a společně s námi se modlí. Myslím, že společné slavení mše svaté, kde děti mají své hlavní slovo, nás vzájemně obohacuje a je naplněním přání našeho Pána, abychom děti nechali přicházet k Němu.

Těšíme se na další setkání po prázdninách, první dětská mše svatá bude 7. 9. 2022. Další budou vždy první středu v měsíci. Srdečně vás zveme.

Jana Janíčková

Program pro ukrajinské a české děti v Louce

S nástupem teplého počasí se obnovila fotbalová středeční odpoledne na farní zahra-

dě v Louce. Běžně si tak mohou nejen děti od 15.30 zahrát fotbálek a je zde příležitost setkání a posezení pro všechny věkové kategorie. K takovému odpoledni jsme pozvali také ukrajinské děti a maminky žijící ve Znojmě na faře u sv. Kříže, v dominikánském klášteře i u samotných farníků. Původně plánované středeční odpoledne jsme museli kvůli nepříznivému počasí přesunout na čtvrtek 26.5. a i když jsme se obávali organizačního šumu, přesunutí termínu se vyplátilo! Celkem jsme napočítali přes osmdesát účastníků! Pro děti byla nachystána stanoviště se zábavnými úkoly, do kterých se nadšeně vrhly. O pohoštění včetně zmrzliny se postaraly české maminky ze znojemských farností a na své si přišli jak ti, kteří rádi tvoří (navlékaly se nejrůznější korálky), tak ti, kteří rádi sportují - setkání totiž vyvrcholilo fotbalovým utkáním holek proti klukům (v obou týmech byly hojně zastoupeny obě národnosti). Byla to hezká příležitost vzájemně se potkat a poznat, děti a maminky z Ukrajiny podpořit a alespoň na chvíli je vytrhnout z jejich každodenních starostí.

Lucie Zvěřinová

Mezifarnostní fotbal

Možná vám už šlo kolem uší, že každou středu ve čtyři se na faře v Louce hraje fotbal. Aby to nebylo málo, tak i každou neděli ve čtyři na hnanickém hřišti. Super! Milovníci pohybu a tohoto sportu si můžou zahrát, ale co my méně pohybově nadaní? Setkání na faře a na hřišti není jen o fotbale. Pohyb je samo sebou zdravý. Některé fotbalové zápory třeba holky proti klukům (vždycky záleží, jaká skvadra se zrovna sejde) se hraje až do "posledního dechu." Při tomhle fotbale ale nejde jen o góly. Nejdůležitější je společné setkání. Prostor pro poznání, sdílení, rozhovor a radost ze společenství. Takže nebojte, žádný profesionální fotbal to není (i když sestra Vianea v bráně působí jako profík:-)!

Eliška Juráková

Dětský den v Louce

Dne 12.6.2022 se v loučké farnosti za podpory Orla uskutečnil tradiční dětský den. Ráno v 8 h přijalo Ježíše poprvé 11 dětí v kostele sv. Václava, a proto odpolední setkání od 15 h onu radost ve farnosti ještě

umocnilo. Navíc nám bylo dopřáno opravdu krásné počasí. Děti, kterých bylo okolo 50, proto prožily hry, soutěže a zakončení táborákem po 17. hodině s nadšením. O ceny a nutné vodní a zmrzlé chlazení také nebyla nouze. Orel navíc připravil skákací hrad, takže se děti opravdu vyřádily. Myslim, že to pro nás všechny byl opravdu požehnaný den. Velké díky všem, kdo jste ten-

to den připravili. Přeji dětem, ale i všem Bohem požehnané prázdniny.

*P. Ladislav Bublán,
administrátor Znojmo-Louka*

Doplňujeme foto z oslavy 40. narozenin otce Ladislava Bublána (19.3.2022), kterou v předchozím čísle zpravodaje novinářský šotek přetvořil k nepoznání.

VÝROČÍ

1. července uplyne 50 let od kněžského svěcení **P. FRANTIŠKA KRIŠTOFA HOFFMANN OFM Cap.** (1927-88) a **P. OTTO OPÁLKY** (1915-88). Znojemský rodák P. Hoffmann působil jako kněz zejména v Brně a Šitbořicích, kde je i pohřben. P. Opálka spravoval v letech 1973-88 farnosti Mašovice, Hradiště a Citonice. RIP

5. července uplyne 80 let od kněžského svěcení **R.D. FRANTIŠKA STREITA** (1917-68), který působil u Sv. Mikuláše v letech 1947-55 jako kaplan a v letech 1955-59 jako administrátor. RIP

12. července si připomeneme 15. výročí úmrtí **P. AMBROŽE B. SVATOŠE OP** (*1913) bývalého provinciála dominikánů, který v letech 1990-2006 působil jako duchovní správce znojemských dominikánek mnišek. RIP

Na 22. července připadá 200. výročí narození **P. ŘEHOŘE JANA MENDELA**, augustiniánského opata a zakladatele genetiky, který ve školním roce 1849/50 vyučoval na znojemském gymnáziu.

30. července oslaví 45. narozeniny znojemský rodák **P. ZDÍK MIROSLAV JORDÁNEK OPraem.** V současnosti spravuje farnost Doksany v litoměřické diecézi.

5. září oslaví 30. výročí kněžského svěcení **R.D. PAVEL ZAHRADNÍČEK**, který v letech 1998-2008 působil jako moderátor farního týmu v Příměticích. Od roku 2015 spravuje farnost Dubňany.

5. září oslaví 30. narozeniny **R.D. MARTIN MOKRÝ**, který v letech 2019-20 vykonával jáhenskou službu ve farnosti sv. Mikuláše.

10. září oslaví 60. narozeniny **R.D. PAVEL BUBLAN**, který v letech 2018-21 působil jako kaplan ve znojemských farnostech.

14. září uplyne 10 let od tragické smrti **P. JERONÝMA F. HOFMANN A OPraem.**, který v letech 2003-7 působil jako kooperátor v loucké farnosti. RIP

19. září si připomeneme 120 od narození **P. ŠTĚPÁNA V. MASIÁKA OP** (1902-80), který byl v letech 1948-50 převorem zdejšího dominikánského kláštera a v letech 1968-80 působil jako kaplan u Sv. Kříže. RIP

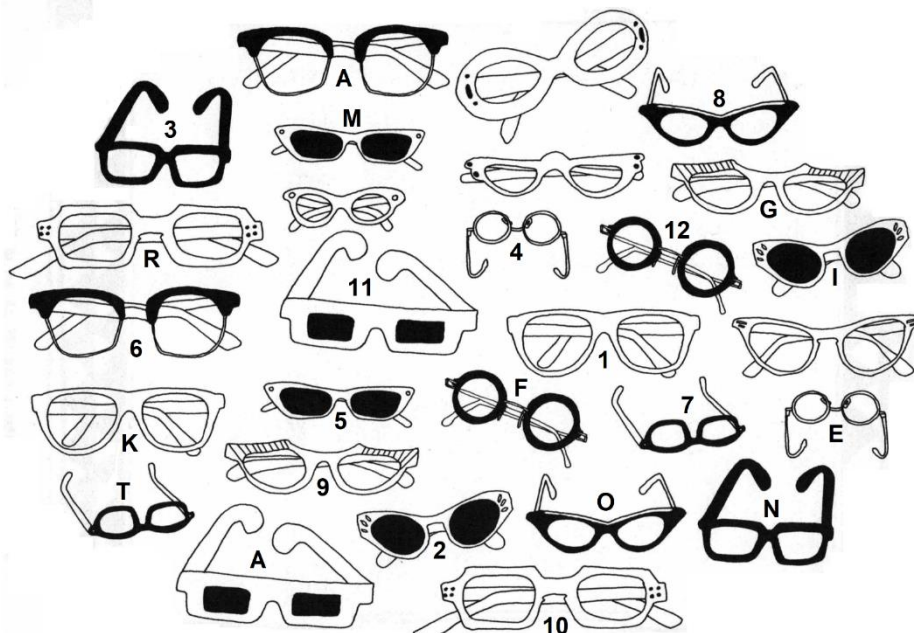
4. října uplyne 150 let od narození **P. ŘEHOŘE KAPLANA OP** (1872-1945), který v letech 1901-45 v různých funkcích (převor, kaplan, katecheta, farář) působil při klášteře a ve farnosti sv. Kříže. RIP

FA^{rní} ŘIŠTĚ

Milí fařišáci, fařišťačky a fařiščaťata!

Jistě se Vám během blížících se prázdnin a dovolených budou hodit brýle – stačí si jen vybrat. Najděte k brýlím s číslem jejich stejný typ a zapište si písmenko. Získáte tak název místa, kde třeba některý druh brýlí upotřebíte.

Vaši PaKLíci

Kalendář akcí

25.6.	primice novokněze Jana Kříže v Blížkovicích ve 14.30
26.6.	DĚTSKÁ MŠE SV. na poděkování za uplynulý školní rok Ne v 10 h u Sv. Kříže (zpívají Souhlásky) POUŤ V HRÁDKU – 20 let kněžství P. Pavla Sobotky ve 14.30
29.6.	UVEDENÍ NOVÉHO DIECÉZNÍHO BISKUPA PAVLA KONZBULA v Brně na Petrově v 16 h MODLITBA U SVATÉHO KAMENE za Hnanicemi s rakouskými věřícími v 19.30
2.7.	HLAVNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH So 17 h přivítání poutníků před kostelem, 18 h růženec a program pro děti, 18.45 mše sv., světelný průvod na Kalvárii. Autobus ze Znojma v 17 h (Videňská u mostu, Palackého Lázně, Přímětická, Přímětice), zpět po skončení pobožností. pěší pouť do Hl. Mašůvek odchází se v 15.00 z kostela sv. Kříže (pořádá Orel Znojmo) FARNÍ POUTNÍ ZÁJEZD DO JIHLAVY za o. Marianem a do ZOO (farnost Louka)
3.7.	HLAVNÍ POUŤ V HL. MAŠŮVKÁCH – mše sv. v 6.00; 7.30; 9.00; 10.30; ve 12 koncert, ve 13 křížová cesta na Kalvárii Ne POUTNÍ MŠE SV. ke cti sv. Cyrila a Metoděje v HAVRANÍKÁCH v 10 h (v Šatově, Hnanicích ani Konicích mše sv. nebude)
5.7.	SLAVNOST SV. CYRILA A METODĚJE – mše sv. v 8 a v 18 h Út u Sv. Kříže, v 9 h u Sv. Mikuláše
6.7.	MŠE SV. U PRAMENE ŘEKY DYJE Panenská Rozsíčka u Třeště (s žehnáním hasičského auta) v 9 h St
17.7.	měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
24.7.	POUŤ U SV. JAKUBA V KONICÍCH v 15 h, po mši sv. přátelské posezení s hudbou a občerstvením u kostela Ne
2.8.	SLAVNOST PORCIUNKULE , mše sv. v 8 a v 18 h u sv. Jana Křtitele, celý den výstav Nejsv. Svátosti Út
6.8.	měsíční pouť v Hl. Mašůvkách v 18 h
8.8.	SVÁTEK SV. DOMINIKA , den adorace Nejsv. Svátosti u Sv. Kříže, mše sv. v 8 a v 18 h Po
12.8.	adorační den a den vzájemných modliteb farností a bohoslovců kněžského semináře (farnosti Louka, Havraníky, Šatov, Konice) Pá
13.-14.8.	VÝSTAVA JIŘIN A MEČÍKŮ v louckém kostele (9 h až 11:30 h a 14 h až 18 h)
14.8.	POUŤ NA HRADĚ BÍTOVĚ v 11 h, začátek u studánky v 10.45 Ne měsíční modlitba v popické kapli v 15 h
15.8.	SLAVNOST NANEBEVZETÍ PANNY MARIE , poutní mše svatá v Louce v 18 h Po
28.8.	tradiční POŽEHNÁNÍ AKTOVEK ŠKOLÁKŮM na začátku školního roku při mši sv. v 8 h v Louce, 9.45 h v Hnanicích, 11.15 h v Konicích Ne
31.8.	mše sv. při konferenci - 800 let od smrti Vladislava Jindřicha (zakladatele kaple v Mariazell a kláštera na Valehradě) v Louce v 18 h Ne
3.9.	rozloučení s Bedříškou Znojemskou v Galerii v Jiřicích u M. Budějovic v 15 h St
8.9.	POUTNÍ DEN U OBRAZU P. MARIE ZNOJEMSKÉ , mše sv. v 8 a v 18 h Po

9.-10. ZNOJEMSKÉ VINOBRANÍ

9.

28.9. **SLAVNOST SVATÉHO VÁCLAVA**, poutní mše svatá v Louce
St v 10 h, v 15 h přátelské setkání na loucké faře

OD ČERVENCE SE OBNOVÍ NEDĚLNÍ MŠE SV. v 11 h U SV. ALŽBĚTY A v 18 h U SV. MICHALA

CELOSTÁTNÍ SETKÁNÍ MLÁDEŽE V HRADCI KRÁLOVÉ

od 9. do 14. srpna 2022 pro mladé od 14 do 26 let. Motem setkání je slovo: „Vstaň, udělám z tebe svědka toho, co jsi viděl.“ Program sestává ze společných modliteb, katechezí, přednášek, workshopů, koncertů, debat, diskusí, divadelních představení. Vše důležité na stránkách www.celostatnisetkanimladeze.cz

FOTBAL NA FAŘE V LOUCE každou středu (i o prázdninách) od 15.30 h, v Hnanicích pak každou neděli od 16 h

OTVÍRÁME SPOLEČNĚ PÍSMO SVATÉ. Každé druhé pondělí od 18.45 h na faře u sv. Kříže. Na setkání se těší Sr. Viannea.

Každý první pátek je v kostele sv. Kříže od 15 do 17 h adorace a příležitost ke sv. zpovědi

Adorace, svátost smíření každý pátek od 15 h do 16.00 h v kostele v Louce, případně na faře v Louce

On-line mše svatá každé úterý z loucké farní kaple v 18 h – mimo slavnosti

JARMARK

Pokud situace dovolí, rádi bychom uspořádali opět v adventní čas jarmark výrobků. Obracíme se tedy na všechny tvořivé lidi, kteří by pár věcí chtěli darovat na prodej: můžete začít tvořit ;) Na jaký účel výtěžek půjde, o tom budeme ještě informovat a bude se odvíjet od aktuálních potřeb. Budeme se těšit! *Jarmarkový tým*

Kontakty na znojenské farnosti

Římskokatolická farnost u kostela sv. Mikuláše, Znojmo

Mikulášské náměstí 62/13, 669 02 Znojmo

Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo

Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo

duchovní správce: Mons. Jindřich Bartoš

tel.: 603 290 082, e-mail: jindrichbartos@seznam.cz

kaplan: R.D. Jaroslav Jurka

tel. 776 522 587, e-mail: jardajurka@seznam.cz

web: www.farnostznojmo.cz

Římskokatolická farnost Znojmo – Louka

Loucká 3622/29, 671 81 Znojmo

duchovní správce: R.D. Ladislav Bublán

tel.: 605 186 648, e-mail: xbublanoo@seznam.cz

web: www.farnostlouka.cz, e-mail: info@farnostlouka.cz

Římskokatolická farnost Přímětice

Prokopa Divíše 18/12, 669 04 Znojmo 4 – Přímětice.

duchovní správce: R.D. Jindřich Čoupek, tel. 731 402 652

kaplan: R.D. Marek Coufal, tel. 722 752 154

e-mail: farnostprimetice@seznam.cz

web: www.farnostprimetice.cz

Římskokatolická farnost Znojmo-Hradiště

Křížovnická 3071/26, 669 02 Znojmo

duchovní správce: P. Josef Hudec O.Cr., tel.: 732 586 126

Život farností Znojma vydává Římskokatolická farnost u kostela sv. Kříže, Znojmo (Dolní Česká 312/3, 669 02 Znojmo, IČ: 49440594). Registrováno Ministerstvem kultury pod č. E 11690. Redakční rada: Eliška Juráková, Marie Křížová, Petra Bláhová, Ondřej Lazárek. Za obsah článku odpovídá autor. Adresa redakce: farni.zpravodaj@outlook.cz. V elektronické podobě je časopis dostupný na www.farnostznojmo.cz. Číslo 2/2022 vyšlo 24/06/2022 ve Znojmě v nákladu 600 výtisků. **Uzávěrka příštího čísla: 20. září 2022.**